

Svätý Otec v mexickej Morelii slávil omšu s kňazmi a rehoľníkmi

Z pápežovej omše na štadióne v Morelii - AP

Mexiko 16. februára – Svätý Otec František navštívil v Mexiku mesto Morelia v oblasti, ktorá je známa vysokou zločinnosťou. Pápež slávil na štadióne svätú omšu s kňazmi, zasvätenými osobami a seminaristami. V homílii sa zameral na Ježišovu modlitbu *Otče náš* a na úzky vzťah medzi modlitbou a životom kresťana. Pripomenul aj osobnosť biskupa zo 16. storočia, Vasca Vázqueza de Quirogu, ktorý sa zastával indiánov.

Dnes ráno sa Svätý Otec vybral do Morelie, hlavného mesta štátu Michoacán v strednom Mexiku. Podobne ako Chiapas, ktorý pápež František navštívil včera, aj v tomto štáte s vyše 4 miliónmi obyvateľov žijú mnohí pôvodní obyvatelia, no sú viac integrovaní do spoločnosti. Michoacán bol tiež centrom takzvaných „*cristeros*“, ktorí v 20. rokoch minulého storočia bojovali proti antiklerikálnej mexickej vláde. Tento štát má viaceré sociálne problémy či napätia, je v ňom rozšírený obchod s drogami, vzdelaní mladí ľudia ťažko hľadajú prácu a mesto Morelia s približne 600 000 obyvateľmi je známe vysokou kriminalitou.

Krátko po 17. hodine nášho času Svätý Otec slávil svätú omšu s kňazmi, zasvätenými osobami a seminaristami na štadióne „Venustiano Carranza“,

kde sa zmesť 20 000 osôb. Počas omše okrem španielčiny zaznel aj domorodý jazyk *purhépecha*. Na rozdiel od včerajšej svätej omši v Chiapase s domorodými komunitami, tentoraz pápeža Františka privítali „klasickou“ liturgickou hudbou. Svätého Otca čakal jednoduchý oltár so sochou Panny Márie Guadalupskej, pri ktorej sa nakrátko zastavil. Ešte pred omšou poprosil prítomných o modlitbu za zosnulého 96-ročného emeritného biskupa diecézy Hermosillo Mons. Quintera Arceho, ktorý zomrel dnes v noci.

V homílii Svätý Otec vychádzal z dnešného čítania z Matúšovho evanjelia, kde Ježiš učí apoštolov modlitbu Otče náš. Poukázal na prepojenosť modlitby a života, citujúc príslovie: «Povedz mi, ako sa modlíš a ja ti poviem, ako žiješ - povedz mi, ako žiješ a ja ti poviem, ako sa modlíš.» Pápež pripomenul aj veľkú osobnosť 16. storočia, biskupa Vasca Vázqueza de Quirogu (1470-1565), známeho obhajcu indiánov v Mexiku.

V plnom znení prinášame homíliu Svätého Otca Františka pri svätej omši za účasti kňazov, rehoľných osôb a seminaristov na štadióne „Ventusiano Carranza“ v mexickej Morelii 16. februára 2016:

Je jedno naše príslovie, ktoré hovorí: «Povedz mi, ako sa modlíš a ja ti poviem, ako žiješ - povedz mi, ako žiješ a ja ti poviem, ako sa modlíš.» Pretože keď mi ukážeš, ako sa modlíš, naučím sa objavovať živého Boha a keď mi ukážeš, ako žiješ, naučím sa veriť v Boha, ku ktorému sa modlíš, pretože náš život hovorí o modlitbe a modlitba zas o našom živote. Pretože náš život hovorí v modlitbe a modlitba zas v našom živote. Modliť sa treba učiť, ako sa učíme chodiť, rozprávať či počúvať. Škola modlitby je školou života a škola života je miestom pre školu modlitby.

A Pavol, keď učil svojho milovanému učeníka Timoteja a povzbudzoval ho k životu podľa viery, vravel mu: „Pamätaj na tvoju matku a tvoju starú matku“. A seminaristi, keď prichádzali do seminára, sa ma často pýtali: „Otče, ale ja by som sa chcel pomodliť hlbšie, vnútornejšie...“ - „Pozri, modli sa naďalej tak, ako ťa doma učili. A potom bude tvoja modlitba postupne rásť tak ako rástol tvoj život.“ Modlitbe sa učíme. Tak ako v živote.

Ježiš chcel svojich [učeníkov] viesť do tajomstva Života, do tajomstva svojho života. Keď jedol, spal, uzdravoval, kázal, modlil sa, ukazoval im, čo znamená byť Božím Synom. Pozval ich zdieľať jeho život a jeho dôvernosť a keď boli s ním, umožnil im dotknúť sa v jeho tele Otcovho života. V jeho pohľade a kráčaní mohli zakúsiť silu a novosť zvolania:

«Otče náš». V Ježišovi tento výraz «Otče náš» nemá pachúť rutiny či opakovania. Naopak, má chuť života, skúsenosti a autentickosti. On vedel žiť modlitbou a modliť sa životom, vyslovujúc slová: Otče náš.

A nás pozval robiť to isté. Naše prvé povolanie je zakúsiť túto milosrdnú lásku Otca v našom živote, v našom príbehu. Jeho prvé volanie nás vovádza do tejto dynamiky lásky a synovstva. Naše prvé povolanie je naučiť sa povedať «Otče náš» a ako Pavol zdôrazňoval: «Abba».

«Beda mi, keby som nehlásal evanjelium!», hovorí sv. Pavol, beda mi! Pretože evanjelizovať – pokračuje – to nie je dôvod k sláve, ale povinnosť (1 Kor 9,16).

Pozval nás k účasti na jeho živote, na božskom živote. Beda nám, zasväteným, seminaristom, kňazom, biskupom, beda nám, ak ho nezdieľame, beda nám, ak nie sme svedkami toho, čo sme videli a počuli, beda nám. Nechceme byť funkcionármi božích vecí, nie sme a ani nikdy nechceme byť zamestnancami v Božom podniku, pretože sme pozvaní k účasti na jeho živote, sme pozvaní zapojiť sa do jeho srdca, do srdca, ktoré sa modlí a žije hovoriac: «Otče náš». Ved' čo je misia, ak nie vysloviť naším životom – od začiatku až po koniec, tak ako náš brat biskup, ktorý zomrel tejto noci – vysloviť naším životom «Otče náš»?

K tomuto nášmu Otcovi sa dennodenne modlíme, a jedným z toho, čo mu hovoríme, je toto: nenechaj nás upadnúť do pokušenia. Sám Ježiš to urobil. Modlil sa, aby sme my, jeho učeníci včerajška i dneška – neupadli do pokušenia. Ktoré z pokušení by mohlo na nás zaútočiť? Aké to môže byť pokušenie, čo vzniká nielen z uvažovania nad realitou, ale aj v jej prežívaní? Ktoré pokušenie k nám prichádza z prostredí častokrát ovládaných násilím, korupciou, obchodovaním s drogami, neúcty voči ľudskej dôstojnosti či ľahostajnosti voči utrpeniu a neistote? Aké pokušenie môžeme mať zas a znova, my, povolaní k zasvätenému životu, ku kňazstvu a k biskupstvu, aké pokušenie môžeme mať zoči-voči tomuto všetkému, realite, ktorá sa zdá byť akýmsi nezvratným systémom?

Myslím, že by sme ju mohli zhrnúť jedným slovom: rezignácia. Stojac pred touto realitou nás môže zdolať jedna z najobľúbenejších zbraní démona, rezignácia: „Čo tu narobíš? Život je taký.“ Rezignácia, ktorá nás paralyzuje a bráni nám nielen kráčať, ale aj vytvárať cestu; rezignácia, ktorá nás nielen urobí ustrašenými, ale ktorá nás zabarikáduje v našich „sakristiách“ a zdanlivých istotách; rezignácia, ktorá nám nielen bráni ohlasovať, ale bráni nám chváliť, unikne nám radosť, potešenie z chvály.

Rezignácia, ktorá nielen bráni plánovať, ale brzdí našu schopnosť riskovať a meniť veci. Preto, Otče náš, nenechaj nás prepadnúť pokušeniu.

Ako dobre nám robí odvolať sa v okamihoch pokušenia na našu pamäť! Ako veľmi nám pomáha pozrieť sa na to „drevo“, z ktorého sme boli vykresaní. Nie všetko sa začalo s nami, a ani sa všetko s nami neskončí; a preto nám tak veľmi osoží oživiť si históriu, ktorá nás priviedla až sem.

A v tomto rozpomínaní sa nemôžeme zanedbať niekoho, kto tak miloval toto miesto, že sa stal synom tejto krajiny. Niekoho, kto dokázal o sebe povedať: «Odtrhli ma od súdnej stolice a postavili ma ku kormidlu kňazstva, zásluhou mojich hriechov. Ja, neužitočný a celkom neschopný na vykonávanie takej veľkej úlohy. Mňa, ktorý som nevedel veslovať, povýšili na prvého biskupa Michoacánu.» (Vasco Vázquez de Quiroga, *Pastiersky list*, 1554).

Ďakujem pánu kardinálovi arcibiskupovi, ktorý si prial, aby sa táto Eucharistia slávila s berlou tohto muža a s jeho kalichom.

Želám si rozpomätať sa s vami na tohto evanjelizátora známeho aj ako «*Tata Vasco*», ako «ten Španiel, čo sa stal indiánom.» Realita, akú žili indiáni *Purhépecha*, ktorú sám opísal slovami: „sú predávaní, znevažovaní a trmácajú sa po trhoch, kde zbierajú odpadky odhodené na zem“, namiesto toho, aby ho viedla k pokušeniu lenivosti a rezignácie, pohla jeho vierou, pohla jeho životom, pohla jeho súcitom, primäla ho to k tomu, aby uskutočnil rôzne iniciatívy, ktoré vniesli nový dych do tejto tak paralyzujúcej a nespravodlivej reality. Bolesť súženia jeho bratov sa stala modlitbou a modlitba sa stala konkrétnou odpoveďou. A za toto si u domorodcov vyslúžil meno «*Tata Vasco*», čo v jazyku *purhépecha* znamená otecko.

Otec, ocko, *tata*, otecko... Toto je tá modlitba, toto je to vyjadrenie, ku ktorému náš pozval Ježiš.

Otec, otecko, tatko, nenechaj nás upadnúť do pokušenia rezignácie, nenechaj nás padnúť do pokušenia lenivosti, do pokušenia straty pamäte, nenechaj nás upadnúť do pokušenia zabudnúť na našich predkov, ktorí nás učili svojím životom hovoriť: «Otče náš».

Na záver slávenia biskup zodpovedný za rehoľný rozmer v diecéze Mons. Salvador Rangel Mendoza OFM poďakoval pápežovi za jeho návštevu, o ktorej význame povedal: „*Povzbudzuje nás kráčať cestou evanjeliovej radosti, vybrať sa do existenciálnych periférií žien a mužov našich čias*“.

s duchom milosrdenstva a s prorockým zmyslom, aby sme mohli prispieť k budovaniu Božieho kráľovstva a spravodlivejšieho Mexika, zmiereného a žijúceho v pokoji."

Po rozlúčke s kňazmi, rehoľníkmi a seminaristami Svätý Otec František navštívil aj Morelijskú katedrálu. Pri tejto príležitosti sa stretol so 14-timi rektormi najznámejších mexických univerzít a do sakristie katedrály ho prišli privítať aj šiesti lídri iných kresťanských vierovyznaní. Chrám v barokovom štýle zaplnila aj stovka detí, ktoré sa pripravujú na prvé sväté prijímanie. Predstavitelia mesta Morelia pápežovi pri východe z katedrály odovzdali symbolické kľúče od mesta. Posledným bodom programu v Morelii je stretnutie s mladými, ktoré sa uskutoční krátko pred polnocou nášho času. -bp-

(Preklad: Slovenská redakcia VR)